



Arrest

nr. 167 198 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 14 januari 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2015 treedt de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in het huwelijk met J. L., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 8 juli 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19*ter*, waaruit blijkt dat hij een huwelijksakte, een bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, een paspoort en een identiteitskaart heeft overgelegd. Er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: een inschrijvingsbewijs van de ziektekostenverzekering en een huurovereenkomst.

Op 5 januari 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 14 januari 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.07.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- een bewijs van tewerkstelling voor bij LIDL voor de periode 2013 - 2014*
- een fiscale fiche inkomsten jaar 2013*
- contracten van uitzendarbeid via interim Adecco voor de periode maart 2015 - april 2015.*
- contracten en loonfiches van uitzendarbeid via T-Interim periode oktober 2014 - februari 2015.*
- contracten van uitzendarbeid via Randstad augustus 2014 - oktober 2014.*
- brief RVA mbt tot werkloosheid voor de periode juni 2014 - september 2014.*
- attest ACLVB betreffende werkloosheidsuitkering periode maart 2015 - mei 2015.*

Echter, uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon nergens meer tewerkgesteld is, en dit sinds 24.05.2015. Er werden geen andere documenten voorgelegd met betrekking tot de eventuele huidige inkomsten. Onze dienst heeft dan ook geen zicht op de exacte aard van huidige inkomsten van de referentiepersoon. Zodoende kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter *uncto* artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Conform artikel 7, §1, 2° van de Wet van 15 december 1980 kan een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd aan de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan zijn reistitel hem toelaat.

Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de Belgische onderdaan, welke zich wil laten vervoegen door zijn of haar echtgenoot, onder meer moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Voor de beoordeling hiervan dient verweerster rekening te houden met de aard en regelmatigheid van de inkomsten. Met inkomsten uit leefloon, gezinsbijslagen en maatschappelijke dienstverlening wordt geen rekening gehouden, noch met wachttuitkeringen of overbruggingsuitkeringen. Werkloosheidsuitkeringen worden echter wel in aanmerking genomen, indien de Belgische partner daarbij aantoont dat hij of zij actief op zoek is naar werk.

Indien de Belgische echtgenote niet alleen bewijst dat zij werkloosheidsuitkeringen geniet, maar er ook documenten worden meegedeeld in verband met haar beroepsloopbaan (met o.m. interimarbeid), kan verweerster de aanvraag tot gezinshereniging niet weigeren.

Zie: RvV 12 april 2012, T. Vreemd. 2013, 162.

De echtgenote van verzoeker heeft inderdaad enige tijd werkloosheidsuitkering genoten, doch was ondertussen ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Zij verrichtte op zeer geregelde basis interim-arbeid, maar slaagde er niet in een vast contract in de wacht te slepen.

Zie: Stuk 7

Daarop begon zij op zelfstandige basis te werken voor T&T-design, in de hoop hierdoor een vast inkomen te genereren. De kosten wogen echter zwaarder door dan de inkomsten, waardoor de echtgenote van verzoeker na een paar maanden noodgedwongen afstand deed van haar zelfstandigenstatuut.

Zie: Stuk 5, 8

Zij schreef zich opnieuw in als werkzoekende bij de VDAB.

Zie: Stuk 9

Op grond van al deze stukken kon verweerster de aanvraag gezinshereniging dus niet weigeren.

Bovendien moet conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rekening gehouden worden met alle bestaansmiddelen waarover de Belgische partner van verzoeker beschikt.

Dit houdt in dat ook de inkomsten die verzoeker zelf genereert, in aanmerking moeten worden genomen. Vanaf oktober werkte verzoeker op regelmatige basis via uitzendbureau A. (...) voor N. V. L. (...). Hij werkte bij dit bedrijf tot het ogenblik dat hij zijn attest van immatriculatie diende in te leveren.

Zoals blijkt uit het attest van deze werkgever, is dit de enige reden waarom verzoeker zijn broodwinning heeft moeten opgeven, en kan hij onmiddellijk weer bij hen aan het werk indien hij regelmatig in België kan verblijven.

Zie: Stuk 6

Uit de beslissing d.d. 5 januari 2016 kan duidelijk worden opgemaakt dat verweerster enkel rekening hield met de inkomsten welke de Belgische echtgenote van verzoeker genereerde, doch niet met alle inkomsten waarover zij beschikte om te voorzien in hun levensonderhoud!

Nochtans moet verweerster conform artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zo zij een einde wil stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van de gezinshereniger wegens het niet langer voldaan zijn van de inkomstenvoorwaarde, rekening houden met de bijdrage van dit familielid aan het inkomen van het huishouden.

Dit artikel werd niet omgezet in de Belgische wetgeving, doch verweerster verklaarde zelf op 13 januari 2012 dat zij zowel bij de beoordeling van een aanvraag gezinshereniging als bij het behoud van het verblijfsrecht, rekening zal houden met de inkomsten van de echtgenoot van de gezinshereniger!

Zie: S. DAWOUD, "Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?" in T. Vreemd. 2014, nr. 3, 300.

Toch blijkt duidelijk uit haar beslissing d.d. 5 januari 2016 dat verweerster bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging van verzoeker, geen rekening hield met zijn eigen inkomsten!

De bestreden beslissing schendt aldus artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980.

Artikel 42 van deze Wet bepaalt bovendien het volgende:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in (...) artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Verzoeker noch zijn echtgenote ontvingen op eender welk ogenblik een uitnodiging van verweerster of haar gemachtigde om extra informatie te bezorgen teneinde op een correcte manier te kunnen oordelen over het bestaan van toereikende, stabiele bestaansmiddelen, dan wel om een behoefteanalyse te kunnen maken.

Het is verweerster nochtans niet toegestaan de aanvraag gezinshereniging automatisch te weigeren indien de Belgische echtgenoot geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen bewijst of kan bewijzen. Zij heeft in dat geval conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet de plicht een behoefteanalyse te maken en hiervoor alle noodzakelijke bijkomende informatie op te vragen.

Zie: RvV 30 maart 2012, Rev.dr.étr. 2012, 78;

RvV 26 april 2012, Rev.dr.étr. 2012, 249;

S. DAWOUD, "Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?" in T. Vreemd. 2014, nr. 3, 301.

In de bestreden beslissing d.d. 5 januari 2016 blijkt in geen geval dat verweerster haar verplichting terzake nakwam. De beslissing van verweerster houdt dus eveneens een schending in van artikel 42, §1 lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Zie bv.: RvV 23 juni 2014, nr. 126.121;

RvV 21 februari 2014, nr. 119.324;

RvV 30 maart 2012, nr. 78.662.

De beslissing tot weigering van verblijfsrecht en aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker is zodoende ontegensprekelijk onwettig."

3.1.1.2. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. (www.vreemdelingenrecht.be)

De materiële motiveringsplicht houdt in “dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.”

Zie: P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, RW 1991-92, 488;

R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeyss, Arr. R.v.St., 1974, 648;

A. MAST, A. ALEN EN J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg : “de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn ‘draagkrachtig’ zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden.”

Zie: P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, R.W. 1991-92, 488; J. IN 'T VELD EN N. KOEMAN, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis.

Zie: P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, R.W. 1991-92, 488;

Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Verweerster stelt onterecht dat ‘uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon nergens meer tewerkgesteld is, en dit sinds 24.05.2015.’

De echtgenote van verzoeker, in casu de referentiepersoon, werkte echter na dit tijdstip gedurende verscheidene maanden als zelfstandige!

Op geen enkel ogenblik verzocht verweerster verzoeker en diens echtgenote om bijkomende stukken over te maken met betrekking tot hun inkomsten of hun maandelijkse onkosten. Hierdoor schendt verweerster artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, evenals haar plicht een weloverwogen beslissing te nemen op grond van een zorgvuldig gevoerd onderzoek.

Zoals reeds onder het eerste middel werd uiteengezet, dient vooreerst eveneens rekening te worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf. Deze dragen immers evengoed bij in de kosten van het huishouden.

Ook in die zin is de motivering van verweerster in haar beslissing d.d. 5 januari 2016 foutief, minstens onvolledig.

Daarnaast bepaalt artikel 42, § 1 lid 2 van de Vreemdelingenwet dat indien niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele, toereikende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter van de Wet, verweerster de plicht heeft een behoefteanalyse te maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing d.d. 5 januari 2016 blijkt nergens dat verweerster haar plicht terzake nakwam. De beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Ook om deze behoefteanalyse te maken, heeft verweerster verzoeker en zijn echtgenote op geen enkel ogenblik uitgenodigd om alle stukken over te maken, welke dienstig konden zijn om de analyse behoorlijk uit te kunnen voeren.

Zonder dergelijke behoefteanalyse kon verweerster vanzelfsprekend geen weloverwogen en gefundeerde beslissing nemen inzake de aanvraag gezinshereniging van verzoeker en zijn echtgenote.

Verweerster schendt haar motiveringsplicht zo uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat zij haar plicht om een behoefteanalyse te maken, daadwerkelijk nakwam.

Zie bv.: RvV 23 juni 2014, nr. 126.121;

RvV 21 februari 2014, nr. 119.324;

RvV 30 maart 2012, nr. 78.662.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig. Het middel is bijgevolg ernstig.

Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat in deze sprake is van een redelijke of proportionele beslissing.

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. een weigering tot verblijf met bevel voor verzoeker om het grondgebied te verlaten, zonder enige afweging te maken van de ernst van de gevolgen daarvan voor het gezinsleven, de werkzekerheid en de medische toestand van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen als volgt op wat in het eerste en het derde middel wordt aangevoerd:

"In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 40ter, juncto artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In het derde middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoeker geeft een feitelijke uiteenzetting omtrent de situatie van zijn echtgenote. Hij stelt dat zij enige tijd een werkloosheidsuitkering zou hebben genoten, daarna als zelfstandige zou hebben gewerkt en intussen terug zou zijn ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Hij voert allerlei stukken toe aan zijn verzoekschrift en vervolgt dat verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet kon weigeren op basis van die stukken.

Bovendien zou verwerende partij rekening moeten houden met de inkomsten van verzoeker zelf.

Er zou geen behoefteanalyse zijn doorgevoerd.

Verzoeker stelt tot slot dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd omdat in de beslissing wordt gemotiveerd dat uit bijkomende informatie blijkt dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is geweest sedert 24.05.2015, terwijl zij als zelfstandige zou hebben gewerkt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker bij zijn verzoekschrift talrijke nieuwe documenten voegt die niet werden overgemaakt voorafgaandelijk aan het nemen van de thans bestreden beslissing en op grond van die stukken concludeert dat de aanvraag gezinshereniging niet kon worden geweigerd.

Terwijl uit de thans bestreden beslissing duidelijk blijkt dat geen bewijs werd overgemaakt van de eventuele huidige inkomsten van de referentiepersoon, waardoor verwerende partij geen zicht heeft op de exacte aard van haar huidige inkomsten. Er kon niet afdoende worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, reden waarom het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker werd geweigerd.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift stukken toe waaruit zou moeten blijken dat zijn echtgenote thans is ingeschreven bij de VDAB en vroeger een zelfstandige activiteit zou hebben uitgeoefend met T&T-design. Zoals reeds opgemerkt werden die stukken geenszins overgemaakt voorafgaandelijk aan het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat er thans geen rekening mee kan worden gehouden.

Het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift, nieuwe stukken worden toegevoegd, doet uiteraard niets af aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, waren die stukken immers niet voorhanden.

Eenvoudige inzage van het administratief dossier toont inderdaad aan dat de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is geweest sedert 24.05.2015 en het louter feit dat verzoekster naderhand met stukken probeert aan te tonen dat zij als zelfstandige gewerkt zou hebben, doet uiteraard geen afbreuk aan de correcte motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker vervolgt dat eveneens rekening diende te worden gehouden met zijn inkomsten, terwijl dienaangaande eenvoudigweg kan worden verwezen naar het arrest nr. 230.955, d.d. 23 april 2015 van de Franstalige kamer van de Raad van State. Overeenkomstig de rechtspraak van het Grondwettelijke Hof (arrest nr. 121/2013, d.d. 26 september 2013), zijn de beoogde inkomsten die van de referentiepersoon. Bovendien preciseert de wetgever in welke specifieke gevallen de inkomsten van de aanvrager of andere gezinsleden dienen in aanmerking te worden genomen. De Raad van State verwijst onder meer naar artikel 10bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot familieleden van vreemde studenten bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°. In deze hypothese, kan het bewijs van toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen worden bijgebracht op basis van de inkomsten van de studenten zowel als die van het te vervoegen familielid.

De Raad van State leidt hieruit af dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat het de referentiepersoon is die dient te beschikken over toereikende, stabiele en voldoende bestaansmiddelen, zonder rekening te houden met de inkomsten van de persoon die hem vervoegt.

Ook de Nederlandstalige kamer van de Raad van State oordeelde in haar zeer recent arrest met nummer nr. 232.612 van 20 oktober 2015 in dezelfde zin:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.

In hetzelfde arrest vermeldt het Grondwettelijk Hof nog betreffende “het instellen van inkomensvereisten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen” dat “de bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en [...] een legitieme doelstelling [na]streeft” (punten B.64.7 en 64.8). Het Hof heeft het dus andermaal enkel over inkomsten van de Belgische referentiepersoon zelf.

Door in het bestreden arrest te oordelen dat “verweerder wel degelijk met de inkomsten van verzoeker rekening [had] moeten houden voor de beoordeling van het stabiel, toereikend en regelmatig karakter waarover de Belgische huwelijkspartner beschikt”, hoewel de aanvraag niet de verlenging van een verblijfstitel betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden. Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.”

Gelet op wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van verzoeker. Bovendien maakte verzoeker voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing geen stukken over waaruit zijn inkomsten blijken, zodat dienaangaande geen motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing. Voor wat betreft de stukken die thans aan het verzoekschrift worden toegevoegd en waaruit de inkomsten van verzoeker zouden moeten blijken, kan verwezen worden naar wat supra werd uiteengezet.

Aangaande verzoekers kritiek in verband met de behoefteanalyse, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de eventuele huidige inkomsten niet blijken uit de voorgelegde bewijzen, waardoor zij ook geen zicht heeft op de exacte aard van de huidige inkomsten van de referentiepersoon. Dit impliceert de afwezigheid van een bewijs van de huidige bestaansmiddelen zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingen. Aangezien de huidige bestaansmiddelen niet bewezen worden, diende noch kon de verwerende partij nagaan of die stabiel, toereikend en regelmatig zijn. In de bestreden beslissing wordt dit uitdrukkelijk aangegeven. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van verwerende partij tot een behoefteanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van verzoeker, wanneer in casu geen bewijzen werden voorgelegd van de bestaansmiddelen. (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

“Waar verzoekster het gebrek aan een behoefteanalyse opwerpt, benadrukt de Raad dat uit lezing van de vreemdelingenwet blijkt dat er slechts tot een behoefteanalyse moeten worden overgegaan indien de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoende, toereikend of stabiel zijn. Wanneer niet voldaan is aan de voorwaarden omtrent bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, dan is de gemachtigde krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht om te bepalen op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In deze zaak moet echter worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.” (RvV 25 april 2014, nr. 123.063)

Uit wat voorafgaat blijkt dat correcte toepassing werd gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat verzoeker niet aantoonde als zou artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden zijn.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het eerste en derde middel zijn niet ernstig.”

3.1.3.1. Uit de uiteenzetting van het derde middel blijkt dat de verzoeker een schending aanvoert van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn). Los van de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is de verzoeker de echtgenoot van een Belg en heeft hij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Hij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat hij de schending van artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het derde middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.2.1. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)"

Te dezen wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van zijn echtgenote gesteld dat *"uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon nergens meer tewerkgesteld is, en dit sinds 24.05.2015"* en dat er *"geen andere documenten (werden) voorgelegd met betrekking tot de eventuele huidige inkomsten"*, zodat de dienst van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *"geen zicht (heeft) op de exacte aard van huidige inkomsten van de referentiepersoon"* en er dus *"niet afdoende beoordeeld (kan) worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980"*.

In het eerste middel werpt de verzoeker hiertegen op dat zijn echtgenote enige tijd een werkloosheidsuitkering heeft genoten doch ondertussen als werkzoekende was ingeschreven bij de VDAB en op zeer geregelde basis interim-arbeid verrichte, dat zij daarop op zelfstandige basis begon te werken in de hoop een vast inkomen te genereren doch na een paar maanden noodgedwongen afstand deed van haar zelfstandigenstatuut en dat zij zich opnieuw inschreef als werkzoekende bij de VDAB. De verzoeker verwijst hiervoor naar de stukken 5, 7, 8 en 9 die hij bij zijn verzoekschrift voegt en meent dat op grond van al deze stukken de aanvraag niet kon worden geweigerd.

Er wordt evenwel op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de handelsagentuurovereenkomst van zijn echtgenote van 10 augustus 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5), het attest van Xerius van 7 december 2015 inzake de stopzetting van de onderneming van zijn echtgenote (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 8) en het attest van de VDAB van 1 december 2015 waaruit blijkt dat zijn echtgenote is ingeschreven als werkzoekende (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 9), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwestieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde handelsagentuurovereenkomst van 10 augustus 2015, het attest van Xerius van 7 december 2015 en het attest van de VDAB van 1 december 2015 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Gelet op het voorgaande kan de verzoeker het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het derde middel niet ten kwade duiden dat deze in de bestreden beslissing stelt dat *"uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon nergens meer tewerkgesteld is, en dit sinds 24.05.2015"*.

De door de verzoeker voorgelegde contracten van uitzendarbeid voor de periode van maart 2015 tot en met april 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7), doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat *"uit de bijkomende informatie van het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon nergens meer tewerkgesteld is, en dit sinds 24.05.2015"*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag op grond van al deze stukken niet kon weigeren.

De verzoeker wijst er in het eerste middel nog op dat conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met alle bestaansmiddelen waarover zijn Belgische partner beschikt en dat dus ook de inkomsten die hij zelf genereert in aanmerking moeten worden genomen. Hij laat gelden dat hij vanaf oktober (2015?) op regelmatige basis werkte via een uitzendbureau tot hij zijn attest van immatriculatie diende in te leveren en dat hij onmiddellijk weer aan het werk kan indien hij regelmatig in België kan verblijven (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6). Ook hieromtrent heeft de verzoeker niets voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het stuk 6 wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van zijn voormalige werkgever van 10 februari 2016 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. De verzoeker kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verwijten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote geen rekening te hebben gehouden met zijn eigen inkomsten. De gemachtigde heeft met verwijzing naar het arrest nr. 222.809 van 12 maart 2013 van de Raad van State terecht geoordeeld dat het *“aan betrokkenen (toekomst) hun aanvraag te actualiseren”*.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verzoeker voert in een eerste middel aan dat hij op geen enkel ogenblik een uitnodiging ontving om extra informatie te bezorgen om een behoefteanalyse te kunnen maken. Hij verduidelijkt evenwel niet op grond van welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze analyse kon maken. Er kan enkel een dergelijke analyse gemaakt worden indien de gemachtigde een duidelijk zicht heeft op de actuele financiële situatie, wat te dezen niet het geval is. Het komt de verzoeker toe om hieromtrent duidelijkheid te verstrekken. Hij heeft hierin gefaald door geen informatie bij te brengen over de periode voorafgaand aan de aanvraag waar hij niet meer tewerkgesteld was, met name vanaf 24 mei 2015. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop de verzoeker zich beroept, rust ook op hem (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.3. De verzoeker laat in een derde middel nog gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“steeds rekening (moet) houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland”*. Hij laat evenwel na om de grond aan te duiden waarop hij zich hiervoor steunt. Deze voorwaarden staan opgesomd in de bepalingen die betrekking hebben op de beëindiging van een verblijfsrecht, doch niet in de bepalingen in de Vreemdelingenwet die de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden regelen. Er wordt niet ingezien waarom deze *per analogiam* van toepassing dienen te worden geacht op de situatie van de verzoeker. Ook de verwijzing van de verzoeker naar de link www.vreemdelingenrecht.be verschaft hieromtrent geen duidelijkheid.

3.1.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2.5. Het eerste en het derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Schending van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950).

Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

Al. 1 “Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Al. 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hoger reeds aangehaald heeft verzoeker een stabiele leefsituatie uitgebouwd in België.

Hij is in het huwelijksbootje gestapt met zijn Belgische vriendin en is tevens al enkele maanden voor hetzelfde bedrijf werkzaam geweest, een bedrijf waarbinnen hij ook toekomstperspectieven heeft.

Verzoeker woont momenteel met zijn vrouw te (...).

Indien verzoeker zou gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst, verliest hij niet enkel zijn broodwinning, hij heeft in Marokko ook geen dak boven zijn hoofd en bovendien woont zijn vrouw in België.

Tussen partners wordt een gezinsleven verondersteld.

Zie bv.: EHRM 21 juni 1988, Berrehab / Nederland

Er kan dan ook niet worden ontkend dat het terugsturen van verzoeker naar Marokko, een ernstige inbreuk zou uitmaken op het gezinsleven van hem en zijn echtgenote!

Overeenkomstig alinea 2 van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is niet proportioneel aan het doel van de maatregel, dus niet gerechtvaardigd. De maatregel heeft immers enkel en alleen tot gevolg dat het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote geschonden wordt. Verweerster heeft echter geen enkel voordeel bij het nemen van deze maatregel, welke dan ook niet kan worden beschouwd als noodzakelijk in een democratische samenleving.

De inmenging op deze rechten was dan ook geenszins gerechtvaardigd. De beslissing is onwettig.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoeker te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat hij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dat geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Te dezen laat de verzoeker evenwel na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Hij voert weliswaar aan dat hij met zijn echtgenote een stabiele leefsituatie heeft uitgebouwd in België en dat zijn verwijdering naar Marokko een ernstige inbreuk zou uitmaken op zijn gezinsleven met zijn echtgenote, nu die in België woont, hij in Marokko geen dak boven zijn hoofd heeft en hij erdoor zijn broodwinning verliest, doch hiermee maakt hij niet aannemelijk dat hij zijn gezinsleven met zijn echtgenote niet elders kan leiden. Aldus toont de verzoeker niet met concrete gegevens aan dat hij zijn gezinsleven niet kan verderzetten in zijn land van herkomst of elders. Evenmin toont hij aan dat hij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De bestreden beslissing leidt er voorts niet toe dat de verzoeker gedwongen wordt verwijderd of dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische echtgenote. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort zijn gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN